

EN DEFENSA DEL TEMPLE DE CATALUNYA

NO VOLEN QUE ACABEM LA SAGRADA FAMÍLIA

Catalans,

Portem massa temps patint insults i menyspreus. Si diem que l'espoliació econòmica que suportem ens està empobrint som acusats de lladres; si suggerim defensar la nostra llengua ens titllen de racistes; si intentem competir esportivament com a catalans ens presenten com un perill; i, a més, a aquells que demanem fermament respecte per Catalunya ens tracten com si fóssim terroristes. Fins on hem d'aguantar? Doncs es veu que no en tenen prou i ara l'obra més emblemàtica de la nostra nació, la mundialment admirada Sagrada Família d'Antoni Gaudí, sembla que la volen posar a sobre d'un volcà anomenat AVE. Què és el que realment pretenen?

Tots sabeu com vam haver d'empassar-nos les paraules d'un "alto funcionario" del "Ministerio de Fomento" segons les quals ens imposava, tant si volíem com si no, el futur traçat del tren d'alta velocitat a només quatre metres dels fonaments de la magna obra gaudiana. Amb l'estil del "aquí mando yo", que és el característic que s'utilitza per tractar amb els súbdits colonials, el funcionari de torn tenia la barra de dir-nos que tot estava controlat. Pensa que tenim la memòria d'un mosquit? Es creu que aquí hem oblidat el Carmel i tants d'altres fets similars? Si en el traçat de Saragossa a Lleida (on no s'ha hagut de fer ni un sol túnel) han sortit esvorancs a cada cantonada que no ha sabut explicar cap dels "savis" del Ministerio en qüestió, com hem de pensar que no corre perill la Sagrada Família? De res no han servit les protestes populars i **els crits d'alarma provinents de veus altament qualificades, com el prestigiós geològ Oriol Ribà o institucions acadèmiques de primer nivell internacional com el Massachusetts Institute of Technology (MIT), la Universitat de Zúric i la Universitat de Sidney,** que afirmen amb rotunditat que fer-hi passar un tren d'alta velocitat és posar en un risc enorme l'estructura de la Sagrada Família.

Tot ha estat fins ara inútil per a aturar les imposicions de Madrid. Però anem més lluny. Guaitem més enllà d'un simple problema d'infraestructures que és precisament d'on no volen que ens moguem. Preguntem-nos: què pot passar? Ningú no es creu que tot plegat finalitzarà sense cap ensurt. Serà un forat o serà una esquerra, però sospitem que alguna cosa s'esdevindrà que afectarà d'una o altra forma l'obra d'en Gaudí. Llavors no seria d'estranyar **que quedessin enfrontades les dues construccions.** O dit d'una altra forma: qui ens garanteix que, si sorgeix cap problema amb el trajecte de l'AVE, Catalunya pugui finalitzar la construcció del seu temple més emblemàtic? Perquè al marge de qüestions purament tècniques, algú creu que es permetria deixar passar un tren d'alta velocitat fregant els fonaments de la Capella Sixtina?

Però és clar, **si recordem que l'universal arquitecte fou detingut per la policia espanyola a l'edat de 72 anys per negar-se a parlar amb ells en castellà,** igual que féu amb en Miguel de Unamuno quan aquest visità les obres de la Sagrada Família (el poeta Joan Maragall va haver de fer les tasques de traductor), entendrem amb quin criteri actua el govern de Madrid respecte a l'obra gaudiniana. No seria d'estranyar que la veiessin com la "catedral de un terrorista". **Finalitzar la Sagrada Família en la forma majestuosa i espaterrant que va dissenyar Antoni Gaudí significa també el triomf de Catalunya.** Si ara meravella a tot el món, què serà quan estigui coronada? El que els nostres veïns no suporten del genial reusenc és la seva insubornable fe i

confiança en Catalunya. No poden tolerar que un català es proposés i pugui aconseguir erigir el més sublim temple de la història del cristianisme. Quin gegant per a una gent que sempre ens consideren els seus majordoms! La seva figura encara els incomoda i els espanta, exactament com li passava a Alfons XIII. Per què? Hi ha la següent anècdota històrica que fa ja uns catorze anys un diari de Madrid (l'ABC) tornava a reproduir d'aquesta manera: "La situación en Cataluña era difícil y un ministro recomendó al rey Alfonso XIII que retrasara su visita a la Ciudad Condal:

–Señor, puede sufrir un atentado de los anarquistas.

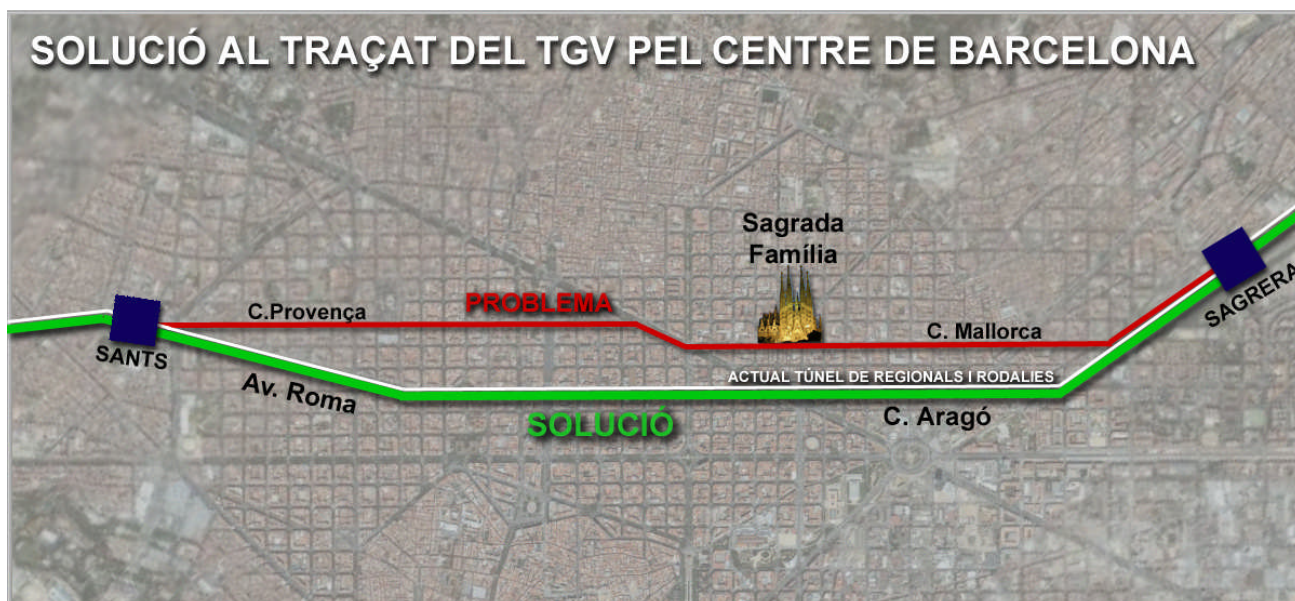
–Si ha anunciado que voy a Barcelona –observó el Rey–, voy a Barcelona aunque exista ese riesgo; además, **temo más a Gaudí que a los anarquistas**".

Les bombes més perilloses, les que tenen un efecte més devastador per a aquells que sempre ens voldrien reduïts a una simple "peculiaridad regional", no són les que esclaten una vegada i prou. Són aquelles que es construeixen pedra a pedra al llarg de més de cent anys. I quan s'acaben, el soroll de la seva explosió és en forma de revulsiu per a la moral de victòria dels catalans. Una moral que ens ha fet pensar que si hem aixecat una de les màximes joies arquitectòniques de la història de la humanitat, també podem edificar la independència de Catalunya.

Per tant, davant el menyspreu amb què ha actuat el govern d'Espanya amb la Sagrada Família, símbol màxim de la capital de Catalunya i Patrimoni de la Humanitat, exigim la immediata modificació del traçat del tren d'alta velocitat que pot amenaçar la seva finalització. Afirmem que, existint una alternativa perfectament viable, és profundament irresponsable per part dels nostres polítics de no fer res per evitar que la línia de tren d'alta velocitat passi just al costat del temple de Gaudí.

El traçat actual del TGV per Barcelona és un nyap de proporcions descomunals: crea tres estacions a l'àrea de Barcelona i cap d'elles no és ni a l'aeroport, ni al centre turístic, ni al centre econòmic-tecnològic (com pot ser la Plaça de les Glòries). En lloc d'això, com a pures succedanis, ens han col·locat una estació a la ciutat del Prat del Llobregat, una altra a la ja col·lapsada estació de Sants, i una altra de nova a la Sagrera.

Però és que, fins i tot si donéssim ja per consumat aquest pèssim traçat, l'alternativa per a no fer-lo passar al costat de la Sagrada Família és molt senzilla. Fa vergonya que només el prestigiós geòleg Oriol Riba també l'hagi apuntada fins ara: només cal construir un segon túnel seguint exactament el que ja va per l'avinguda de Roma i el carrer Aragó, fins a arribar finalment a la Sagrera.

Traçat del TGV pel centre de Barcelona que no afecta en absolut la Sagrada Família

Això permetrà al mateix temps:

1. Deixar intacte a nivell operatiu i constructiu el túnel actual del carrer Aragó, que ara mateix fan servir els trens regionals i alguns de rodalies.
2. Deixar intacte l'entorn del temple de la Sagrada Família, permetent així la continuació de les obres fins a la seva sublim finalització.
3. No afectar els edificis de l'Eixample barceloní, ja que tot aquest traçat discorre per sota d'avingudes molt més amples amb espai més que suficient, fins a la Sagrera.

Immediatament després, o en paral·lel, caldrà abordar amb urgència la profunda reforma del sistema ferroviari de rodalies que ha d'evitar amb la necessària antelació el col·lapse total de la xarxa. Caldrà la voluntat política i la valentia per a posar damunt de la taula les úniques opcions de futur a llarg termini que existeixen per a la xarxa ferroviària de Barcelona: utilitzar les grans entrades i sortides naturals de la ciutat, ja projectades per Ildefons Cerdà, és a dir, construir túnels per als trens de rodalies per tota l'avinguda Diagonal i la Gran Via, acompanyant el que ja existeix per l'avinguda Meridiana.

23 de febrer del 2006

CATALUNYACCIO
www.catalunyaaccio.org